

Keistas įprotis

Ir kas per įprotis
Vidurnaktį užvertus galvą
Žiūrėt į dangų,
Kažin ko ieškot?

Gal žybsnio? Spindulio?
Gal krintančios žvaigždės?
O gal rankas dangun iškėlus laukti,
Kol plunksna angelo
Į delnus ištiestus nukris?

Išeik ir tu vidurnaktį žvaigždėtą,
Užverski galvą ir žiūrėk į dangų.
Gal kurioj nors žvaigždėj
Mūs žvilgsniai susitiks...

2009

Kiek aš turiu

Dažnai susimąstau,
Ar aš galiu pakeisti,
Ką nulėmė Likimas,
Žvaigždės ir tėvai.
Nesiruošiu aš nieko
Teisinti ar teisti,
Maldauti, kad suteiktų
Laimės man dievai.

Ir gyvenu aš taip,
Kaip pačiai man išeina –
Ataskaitos neprašoma,
Neduodama.
Širdim ir rankom
Įsikibusi į šeimą,
Jaučiuos saugi, stipri,
Laiminga, mylima.

Kiek aš turiu,
Tiek man tikrai užtenka.
Širdin sukrovčiau lobius nemažus.
Kasdienę duoną
Užsidirbu savo rankom
Ir tiktai meilės kupinus
Girdžiu žodžius.

2008

Vaidmenys

Mums vaidmenis gyvenimas
Paskirstė įvairiai,
Ir režisieriui tam
Neprieštarausi.
Spektaklis šitas
Suregztas gudriai!
Nesitikėk, kad vaidmenį
Svarbiausią gausi.

Darbščiam paskyrė
Tinginį poron,
Taupiam – švaistūną,
O kilniam – menkystą.
Atlygins gal
Monetom netikrom,
Ir nesvarbu,
Ar juoksiesi, ar pyksi.

Spektaklyje tame
Skirta vieta ir man.
Ir vaidinu aš teigiamą heroję.
Svajonėse
Drąsi, stipri,
Sumanymų pilna
Ir neretai
Pirmuoju smuiku groju.

Tačiau tikrovėje
Ne taip, deja:
Nei didelių darbų,
Nei užmojų,
Nei ryžto.
Ir groti teišeina
Dūdele menka.
Ir muzika – ne mano.
Užsakyta.

Mano dienos

Likimo dovana –
Tai mano dienos.
Vis negana man jų –
Prašau daugiau.
Lyg amžina versmė
Jos veržias, liejas,
Ir nevalia ištarti – pavargau.

Spalvas gyvenimui
Parinko dienos.

Žaisminga tonų,
Pustonių kaita:
Pavasariui jaunystė
Ranką tiesia...
Nors vasara,
Čia pat rudens branda...

Lyg žvaigždės naktį
Švytėkit, dienos,
Aistringai trokštu Tik gyvent, gyvent.
Laiminga aš,
Kad man likimas lėmė
Žydėti, augti, bręsti,
Laukt rudens.

Susitikimas

Į kvapnią liepžiedžių arbatą
Įsidėsiu kiaulpienių medaus.
Tai stebuklas! Gruody, gale metų,
Gegužė prie liepos prisiglaus.

Iš puodelio žydro aromatas
Po namus nevaržomas pasklis.
Į adventą – rūškaną ir šaltą
Vasaros akimirka atklūs.

Viltis

Viduržiemis.
Jaučiuos tokia pavargus.
Ištroškus
Saulės bučinio saldaus.
Ir pasiilgus
Pievų žiedo margo,
Padangėj vityurio,
Sodraus lietaus.

Nedžiugina širdies
Ledinės gėlės,
Šerkšnoti sodai,
Ramuma laukų.
Tik nepaliaujantis
Dienų ilgėjimas
Vėl verčia
Patikėti stebuklu,

Kad ledo šarvas
Sutrupės nuo daigo,
Pritvinkusio
Tik meilės ir aistros,

Atgims ir tie,
Širdy kas meilę laiko,-
Gyvenimą
Iš naujo pakartos.

Mano rūpestėliai

Spindi sielų tyrų veidrodėliai,
Kai tik praveriu klasės duris,
Mano džiaugsmas, mani rūpestėliai –
Paaukoti jiems daug ką turi.

Atkakliai rašaluoti piršteliai
Glaudžia raidę ir vėl prie raidės.
Ištaisysiu kiekvieną klaidelę,
Kad nebūtų klaidos didelės.

Silpnos rankos, mažutės širdelės,
Aibės rūpesčių, daugel darbų.
Jau pradėtas pirmasis takelis –
Viskas viskas be galo svarbu.

Klegesys nuo pat ryto netyla,
Kol tik užveriu klasės duris.
Niekada dar manęs neapvylė
Vaiko meilė – tyra, nuoširdi.

Gyvenimo upė

Ak, gyvenimo upe manoji!
Tai verpetais sukies, tai rami,
Tai per akmenis srauniai putoji,
Nesustoji – pirmyn, vis pirmyn.

Krantuose lieka sodai pražyde,
Lieka vasaros tylūs aidai,
Gervių klyksmas, laukuos pasiklydęs
Ir manųjų vasarių speigai.

Nesustoki, tekėk, nenurimki!
Tegu neša putota banga
Džiaugsmą, nerimą, liūdesį, viltį,-
O širdis tegu lieka jauna.

Kelias

Neskubėki, močiute,
Aš labai pavargau.
Gal paneški truputį
Ir keliausim toliau.

Mano mažos kojytės,
Tad suspėt negaliu...
Kiek dar eisim, sakyki,
Tuo ilguoju keliu?

Neskubėk, anūkėli,
Aš labai pavargau.
Gal prisėst valandėlę?
Ir žingsniuosisim toliau...
Jau toli nukeliauta
Šios žemelės keliais.
Pailsėsiu ir trauksim,
Kiek Dievulis dar leis...

Laiptai

Laiptai. Laipteliai. Laiptukai.
Kopti ir leisti žemyn.
Kyla. Vingiuoja ir sukas.
Slidūs. Nuožulnūs. Kieti.

Nei atramų. Nei turėklų.
Aš už save atsakau.
Klaidžioju jais. Gal pasieksiu,
Ką kažin kur palikau.

Mano klajonių stebuklas.
Tu jo suprast negali.
Laiptai. Laipteliai. Laiptukai.
Leisk man negrižt. Aš toli.

Nuo pirmadienio kalno

Įkopiau į pirmadienio kalną
Ir maniau:
Nusileisiu mažučiais žingsneliais.
Vos pabandžiusi žengti,
Pataikiau
Ant dienų nuslidinto tako
Ir atsidūriau
Penktadienio pakalnėje.